

kendegive her fra Folketingets talerstol, at inden regeringen på et givet senere tidspunkt giver tilsagn om at ophæve våbenembargoen, vil man søge et fornyet mandat i Europaudvalget?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Nej, jeg vil sandelig ikke bryde de normale spilleregler for, hvordan man giver mandat, som det kunne passe hr. Aaen. Det kunne lige passe. Et mandat er et mandat, og man kan sandelig ikke køre udenrigspolitik på den måde, at Danmark har én politik den ene uge, og så huhej en anden politik den anden uge. Det er jo fuldstændig useriøst.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Skulle det være useriøst at spørge Folketinget? Det forstår jeg ikke en brik af.

Selvfølgelig skal regeringen da sørge for, at den har sit flertal i orden, inden den træffer en given beslutning, og derfor er det da et ganske almindeligt og helt udramatisk forslag – jeg er stærkt forbavset over den afvisning – at bede ministeren og regeringen om at komme tilbage til Europaudvalget for at få en vurdering sammen med Folketingets partier om, hvorvidt der i den givne situation stadig væk er et flertal for den politik, regeringen gerne vil føre.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jamen jeg vil ikke til moro for hr. Frank Aaen lave om på Folketingets regler. Det er altså sådan, at er et mandat givet i Europaudvalget, så er det mandat givet. Det er altid på forskellige tidspunkter, at det så viser sig at de udløses, forhandlinger kan blive udsat, kan blive forsinket osv., og der kan man ikke i en forhandlingsproces have én linje og så pludselig før beslutningen sige: Hov, for resten, nu har vi en anden.

Det er godt, at Enhedslisten aldrig nogen sinde kommer i regering og i hvert fald aldrig kommer i nærheden af at sidde i Udenrigsministeriet, for så ville der da blive regeret meget, meget dårligt.

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ministeren. Så går vi videre med ordførerrækken, og den første ordfører er hr. Troels Lund Poulsen.

Troels Lund Poulsen (V):

Dette beslutningsforslag giver jo god mulighed for at drøfte Danmarks politik i forhold til Kina. Det er Venstres klare opfattelse, at det, som Folketinget i fællesskab opnåede enighed om under den tidligere SR-regering i 1998 og siden også med V 82 fra den 31. marts 2004, er rammen omkring den fremtidige politik, for så vidt angår Danmarks forhold til Kina.

Målet her er at fastholde Kina i det internationale samarbejde for derigennem at påvirke Kina på en måde, der svarer til de værdinormer, som vi sætter i højsædet. Jeg vil derfor i mit ordførerindlæg her i dag fokusere på to ting: for det første forholdet mellem EU og Kina og for det andet spørgsmålet om en eventuel ophævelse af våbenembargoen.

Kina og EU ser gensidigt hinanden som en attraktiv samarbejdspartner med en række fælles interesser på det økonomiske, men også i stigende grad på det politiske område. Venstre støtter udbygningen af forholdet mellem EU og Kina. Det er Venstres politik, at også forholdet mellem Danmark og Kina fortsat skal udbygges. Danmark og EU kan bidrage til, at Kina lever op til sine internationale forpligtelser på de områder, hvorunder menneskerettighedsområdet også hører.

Efter lavpunktet i 1989 nåede forholdet mellem EU og Kina sin hidtidige kulmination i forbindelse med EU-Kina-topmødet i Beijing den 30. oktober 2003, hvor partnerne bekræftede et strategisk samarbejde.

Den kinesiske ledelse lægger vægt på at fortsætte den økonomiske og sociale udvikling, som skal udligne de store sociale uligheder og skævheder i den økonomiske udvikling mellem regionerne samt mellem land og by.

Kina fortsætter åbningen mod omverdenen. Også på det udenrigspolitiske område vil Kina spille en mere aktiv rolle. Kina ønsker at leve op til internationale forpligtelser og er mere engageret i at løse konflikten på den koreanske halvø.

I forbindelse med Folkekongressens møde i 2004 erklærede Kinas ledelse som noget nyt, at den vil gennemføre reformer ud fra en målsætning om at sætte befolkningen i centrum for udviklingen. Det er baggrunden for, at Folkekongressen på sit møde i begyndelsen af marts 2004 indskrev respekten for menneskerettighederne og privat ejendomsret i forfatningen.

Men jeg vil også gerne understrege, at der er behov for yderligere initiativer til at forbedre